

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Гж 2512/17
11. октобра 2017. године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА!

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Радославе Мађаров председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Наде Бачкалић, чланова већа, у правној ствари тужилаца **АА** из ..., **ББ** из ..., **ВВ** из ..., **ГГ** из ..., **ДД** из ..., **ЂЂ** из ..., **ЕЕ** из ..., и **ЖЖ** из ..., које заступају пуномоћници Јелена Вилотић и Слађана Лазаревић, адвокати из Новог Сада, против туженог **ЗЗ** из ..., кога заступа пуномоћник Драгомир Вулетић, адвокат из Суботице, ради утврђења, одлучујући о жалби тужилаца против пресуде Основног суда у Суботици 4П.122/2017 од 24. маја 2017. године, у седници већа одржаној 11. октобра 2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Жалбу тужилаца **ОДБИЈА** и пресуду Основног суда у Суботици 4П.122/2017 од 24. маја 2017. године **ПОТВРЂУЈЕ** .

Одбија захтев тужилаца за досуду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Првостепеном пресудом одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди право својине тужилаца од првог до осмог реда на уделу туженог од 36/72 који је тужени стекао на основу решења о наслеђивању Основног суда у Суботици О.1246/10 од 15.06.2010. године на следећим непокретностима: цела некретнина уписана у зк.ул.бр. ... к.о. ..., парц.бр. ... њива у ... у површини од 77а 78м²; цела некретнина уписана у зк.ул.бр. ... к.о. ... парц.бр. ... кућа са двориштем на ... у површини од 4а 97м², парц. бр. ... виноград на ... у површини од 40а 60м²; стамбена зграда у ул. ... изграђена на парц.бр. ... грађевинско земљиште у површини од 4а 11м² уписана у зк.ул.бр. ... к.о. ...; цела некретнина уписана у зк.бр. ... к.о. ... парц. бр. ... виноград у ... у површини од 30а 34м², парц. бр. ... у површини од 1а 91м² и то у следећим уделима: у корист тужиоца АА у делу 4/120, у корист тужиље ББ у делу 12/120, у корист тужиље ВВ у делу 12/120, у корист тужиље ГГ у делу 4/120, у корист тужиље ДД у делу 4/120, у корист тужиље ЂЂ у делу 6/120, у корист тужиоца ЕЕ у делу 6/120 и у корист тужиље ЖЖ у делу 12/120, а тужени да се обавезе да призна и трпи упис предње описаног права својине у јавне књиге у корист тужилаца од првог до осмог реда, као и да се обавезе тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до коначне исплате, у року од 15 дана. Обавезани су тужиоци да туженом накнаде трошкове парничног поступка у износу од 85.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Против ове пресуде жалбу су благовремено изјавили тужиоци који је побијају из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да овај суд пресуду преиначи и усвоји

тужбени захтев у целости, а туженог обавезе на сношење трошкова поступка. Допуну жалбе овај суд није узео у разматрање, будући да је неблагоприятна, јер је достављена суду 16.08.2017. године, након протеча рока од 15 дана (пуномоћник тужиоца је првостепену пресуду примио 19.06.2017. године).

Тужени је дао одговор на жалбу који није благовремен, па га овај суд није узео у разматрање.

Жалба је неоснована.

Испитавши првостепену пресуду у границама жалбених разлога, као и по службеној дужности у смислу одредбе члана 386 ст. 3 ЗПП, овај суд налази да је првостепени суд без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 ЗПП, потпуно и правилно утврдио чињенично стање и правилно одлучио када је одбио тужбени захтев као неоснован.

Према чињеничном утврђењу, ИИ (рођен ... године) и ЈЈ (рођена ... године) имали су троје деце КК, ЛЛ рођеног ... године и ЉЉ рођену ... године. ИИ и ЈЈ су погинули у току Другог светског рата.

КК је у периоду између 1912. до 1918. године емигрирао у Сједињене Америчке државе и од тада се није враћао у завичај. Поглавар Среза Петровачког (Босна) дана 16.07.1923. године је издао уверење бр. 1/283 да је ЛЛ рођен ... године писмен и да путује у Северну Америку на позив његовог брата КК.

ЉЉ удато ММ је у браку са НН добила шесторо деце, два сина ЊЊ и ОО и четири ћерке ПП, РР, СС и ТТ. Тужиоци АА, ГГ и ДД су деца пок. ЊЊ, односно унуци пок. ММ; ЂЂ и ЕЕ су деца пок. ОО, а ЖЖ је ћерка пок. ТТ, односно унуци пок. ММ.

ЛЛ је живео у ..., његов син ЋЋ рођен ... године, а умро ... године у ..., без тестаментa. У време смрти пок. ЋЋ је био разведен, без деце, живео је сам и није имао никога од родбине у ..., а спријатељио се са УУ, који је организовао његову сахрану и код матичара 27.01.2010. године пријавио овде туженог ЗЗ за наследника.

Након сазнања да је умро, тужилац АА је у име осталих наследника поднео предлог суду ради покретања оставинског поступка дана 26.03.2010. године. На одржаним расправама приступили су наследници иза пок. ММ и то овде тужиоци АА, ББ, ФФ, ВВ, ЖЖ, ЂЂ и ДД, док није приступио овде тужени, већ његов пуномоћник Драгомир Вулетић, са неовереном пуномоћју за његово заступање. Оставинској расправи присуствовао је као треће заинтересовано лице и УУ. На оставинској расправи одржаној дана 26.05.2010. године присутни законски наследници ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЖЖ и у име туженог ЗЗ адвокат Драгомир Вулетић сагласно су изјавили да се прихватају наслеђа које им по закону припада. У оставинском поступку тужилац је приложио доказе о праву на наслеђе, а који се односе на наследнике, односно потомке пок. ММ, рођене ЉЉ, док тужени, односно његов пуномоћник није приложио доказ да је потомак пок. КК.

Решењем о наслеђивању О.1246/2010 од 15.06.2010. године установљено је да заоставштину иза пок. ЋЋ наслеђују на основу закона у оквиру трећег наследног реда ПП, ФФ и ВВ, ћерке НН, као ћерке пок. тетке оставитеља са очеве стране ММ у по 6/72 дела, затим ЂЂ, ћерка ОО и ЕЕ, син ОО, као унуци пок. тетке оставитеља са очеве стране пок. ММ у по 3/72 дела, те ЖЖ, ћерка РР, као унука пок. тетке оставитеља са очеве стране ММ у 6/72 дела, као и ЗЗ, син ЦЦ, овде тужени као унук пок. ујака

оставитеља са очеве стране КК у 36/72 дела. Предмет заставштине су некретнине ближе описане првостепеном одлуком. Решење је постало правноснажно дана 12.07.2010. године.

У поднеску од 22.09.2011. године поднетом у оставинском предмету тужилац АА је у своје име и у име осталих наследника истакао да су на самој оставинској расправи сазнали за потомка иза пок. ујака оставитеља са очеве стране, да не познају овде туженог и да су дана 08.09.2011. године извршили увид у оставинске списе и дошли до сазнања да тужени није доставио никакве потребне исправе о праву на наслеђе. Оставински суд је обавестио дописом од 13.10.2011. године тужиоца АА да је предмет правноснажно окончан и да свој захтев може евентуално остварити у парничном поступку. Тужилац је дана 04.03.2014. године још једном извршио преглед списка О.1246/2010 и том приликом сачинио писмено у коме је навео садржај предмета, између осталог и да пуномоћје од 30.03.2010. године којим је тужени овластио Драгомира Вулетића да га заступа у том предмету није оверено.

Чињеница рођења ЛЛ дана ... године у ... уписана је у Матицу рођених Православне српске цркве храма Светог апостола Петра и Павла у

У евиденцији рођених општине ... налази се ЉЉ кћи ИИ и мајке ЈЈ, рођена ... године у месту ..., опћина

У МКР за матично подручје ... бр. ... извршен је упис рођења ЋЋ дана ... године од оца ЛЛ старог 40 година и ЧЧ, рођене ЦЦ, старе 23 године.

У евиденцији венчаних општине ... се не налазе КК и ШШ, рођ. АА1.

У МКР за место ... бр. ... уписан је ЗЗ овде тужени, рођен ... године у ..., од оца ЦЦ а и мајке ББ1 рођ. ВВ1.

Решењем Основног суда у Београду О.6580/11 од 25.04.2012. године за наследнике иза пок. ФФ, преминуле ... године, проглашене су сестре оставиље ББ и ВВ, братанице оставиље по преминулом брату ЊЊ, ДД и ГГ, братанац оставиље по преминулом брату ЊЊ, АА, сестричина по преминулој сестри ТТ, ЖЖ, братаница по преминулом брату ОО, ЂЂ и братанац по преминулом брату ОО, ЕЕ.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је позивом на одредбе чл. 8 ст. 1, 2 и 3, чл. 20 Закона о наслеђивању, чл. 118 ст. 2 и 131 Закона о ванпарничном поступку, чл. 426 ст. 1 тач. 3 и 10, чл. 428 ст. 1 тач. 2 и 6 Закона о парничном поступку, одбио као неоснован постављени тужбени захтев.

Изрека побијане пресуде је јасна, не противречи сама себи нити разлозима пресуде и пресуда садржи јасне разлоге о одлучним чињеницама, тако да је без основа жалбено указивање тужилаца на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 ст. 2 тач. 12 ЗПП.

Утврђење суда о битним чињеницама засновано је на оцени изведених доказа и резултата расправљања у складу са чланом 8. ЗПП. Првостепени суд је извео доказе и испитао саслушана лица на околности од релевантног значаја за пресуђење у овој правној ствари, а које доказе је ценио појединачно и у међусобној вези, и за које је дао уверљива и логична објашњења. Указивање на наводне пропусте приликом спровођења доказног поступка, није основано. Тужилац АА, а ни остали тужиоци који су накнадно приступили тужби, нису према одредби чл.192 ЗПП у тужби предложили доказе на

основу којих су засновали свој тужбени захтев, па сада у жалби неосновано износе тврдњу о пропусту суда да саслуша пуномоћника туженог, адвоката Драгомира Вулетића, као и УУ.

О тужбеном захтеву тужилаца суд је одлучивао применом одредбе чл.131 Закона о ванпарничном поступку. Пошто је расправљање заоставштине иза пок. ТТ завршено правноснажним решењем о наслеђивању од 15.06.2010. године, није могуће обновити поступак за расправљање заоставштине, него странке своје права могу остварити у парничном поступку ако постоје услови за понављање поступка по правилима парничног поступка. Тужиоци су свој тужбени захтев засновали на разлозима за понављање поступка из чл. 426 тач. 10 ЗПП, а касније у току 2014. године и из чл. 426 тач. 3 ЗПП.

Насупрот жалбеним наводима, у односу на тужиоце другог до осмог реда нису испуњени услови за понављање поступка из чл. 426 ст. 1 тач. 10 ЗПП будући да према одредби чл. 428 ст. 3 ЗПП по протеку рока од пет година од дана када је одлука постала правноснажна, предлог за понављање поступка не може да се поднесе, осим ако се понављање тражи из разлога наведених у члану 426. тач. 11 и 12 овог закона, а што овде није случај. Имајући у виду да су тужиоци другог до осмог реда ступили у парницу 21.09.2016. године, док је оставински поступак окончан правноснажно 12.07.2010. године, дакле протеком више од 5 година, правилно је одбијен тужбени захтев у односу на њих.

У погледу тужиоца првог реда захтев за понављање поступка није застарео, међутим имајући у виду правила о терету доказивања из чл. 231 ст. 2 ЗПП исти није доказао одлучну чињеницу на којој темељи свој захтев, а то је да тужени није унук и законски наследник пок. КК, односно није суду приложио никакву правно ваљану исправу (извод из књиге рођених и умрлих) којима би се утврдиле чињенице рођења и смрти пок. КК. Иако је у току поступка на основу свих изведених доказа утврђено да је пок. КК потомак ЈЈ и ИИ постојао, да је живео у Сједињеним Америчким државама, није пружио доказе на околност његовог тачног датума рођења, већ барата са претпоставкама да је могао бити рођен у периоду од 1897. до 1898. године, које су остале недоказане и непоткрепљене писаним доказним средствима. Из такве претпоставке, да је тужени син ЦЦ рођеног 1908. године, следило би да није могао пок. КК да му буде отац, међутим она је остала нерасветљена. У току поступка, ни по предлогу тужилаца, нити по замолницама суда није прибављен доказ о рођењу, смрти и венчању КК. Иако је суд пропустио да у току вођења оставинског поступка прибави доказе о степену сродства туженог са пок. КК, сви законски наследници су могли да се у току оставинског поступка обавесте о степену његовог сродства, а што су такође пропустили да учине, иако им је како су у овој парници тврдили било познато да је он отишао у Америку као нежењен и без потомака.

Нису се према налажењу овога суда стекли услови за понављање поступка из чл. 426 тач. 3 ЗПП, јер према одредби чл.118 ст.2 ЗВП потпис на изјави о примању наслеђа или одрицању од наслеђа, који је писмено поднет суду, као и потпис на пуномоћју, морају бити оверени. Стога су неприхватљиви жалбени наводи по којима се доводи у сумњу заступање туженог у оставинском поступку по писаном пуномоћју од стране адвоката Драгомир Вулетића, јер је пуномоћник туженог приступио на рочиште и дао наследничку изјаву, за шта је био овлашћен. Ни осталим жалбеним наводима којима се спори оцена доказа првостепеног суда нема места, јер се искази тужилаца на бази претпоставки не оцењују. Пошто је тужбени захтев тужилаца уређен, безпредметни су жалбени наводи о белешкама тужиоца садржаним у писмену од 09.12.2014. године.

Следом напред наведеног, правилно је првостепени суд одбио тужбени захтев у целости.

Неосновано се побија пресуда у делу о трошковима поступка. У складу са одлуком о тужбеном захтеву, правилно је првостепени суд одлучио о парничним трошковима, обавезивајући тужиоце да накнаде све нужне и оправдане трошкове поступка туженом у складу са одредбама чл. 153 ст. 1, 163 ст. 1-4 и 165 ст. 1 ЗПП-а.

Како тужиоци нису постигли успех са жалбом, одлучено је да им се не досуђују тражени трошкови жалбеног поступка, применом одредби 153 ст. 1 и члана 165 ст. 1 ЗПП.

Из изнетих разлога одлука као у изреци донета је на основу чл. 390 ЗПП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Радослава Мађаров, с.р.

Зто: